

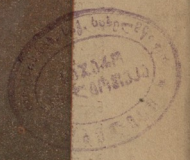

საქართველოს
საბჭოთაო
რევოლუციური
პარტია

ი მ ე რ ი

ნაბ. ნადარეშვილის

„ზოგ რაიონებს არა ჰყავთ შრომის ინსპექტორები და მწიწრილო არიან შორეულ ქალაქების შრომის ინსპექტორებზე“.

— მაღლობა ღმერთს, ახალი მთვარე გამოჩნდა, — ალბად, შრომის ინსპექტორი ჩვენს ქარხანას ემბუფიება!

ქულის სიმძიმე და თავის გამოყენება

მეფე ბორის გოდუნოვმა ერთხელ წამოიძიბა: „მძიმე ხარ შენ, ზორო- მხის“ ქელე“ო. მე მუდგის ქულის ფეხსაფეხივადც არ ვცხნაბ, მაგრამ რედაქტორის ქულის სიმძიმეს კი სწორედ ჩემი კუთხლის მსურველს, თუ ყველას არა, ბევრს მაინც არ ვუსურვებდი.

მართალია, ჩემი რედაქტორობა ბორის გოდუნოვის მეფობას ძალიან ჰავებს შორეული ანალოგიით მაინც, მაგრამ თუ გოდუნოვმა თავი ისახელა ამ ცნობილი აფორიზმით ძეგლობის შესახებ, მე, სულ რომ ძველი ყუთით მიმათრევს, მაინც რედაქტორი ვარ, კაცო ვგრძნობ — ვახსნილი, ქალბისა და სიტყვის ოსტატის, ასე გასაძგით — მწერალითა ფედერაციის წევრით და მე თუ ქვეყნად კიდევ ერთი კუდა — აფორიზმს მაინც ვერ დავტყუებ, ცხადია, ჩემი საქმე ხელისა და წარსული ყოფილა, და რაღა სხვებმა მაყენონ რედაქტორობადან, ზოდი, თითონ მე ვიტყვი მზღედ უარს, ერთი გულუბლივი არ იყავს, რომელზეც თურმე. სასამართლოში ამ უკანასკნელის ქვეყით აღმოვათხულებს ერთმა მოსამართლემ განრიხებით მძამანა: „გაყუყუებთ აქედან“—ო; ამავე გულუბლი მოსწრულულითა ვიყო: „დღეა, დმერთო, კი მომაკლი, გამეძგრონ, რაღა, ქუტიც ვარ თუ? ჩემი თვე ვაგელო“... სიტყვა და იმავე წამვე მიატოვა სასამართლოს დარბაზი.

პო და მე რისთვის უნდა გამძინელდეს სარედაქციო კალათის გვერდით პიფიანსავე უწესული, იმდარ გამოავა. ერთ მშვენიერ დღეს აფაგენი და ზიკაგებამ ამ აღდგის. მე უნე გატყვი და დარდი წამეძგებ... —

იძარღონ მწერლებმა და შემდეგ — მკითხველებმა!

თქვია, მე რომ დღევანდელ „მწერლებს“ ვარ გაცნობილი, არა მეოხია, რომ ჩემმა წასვლამ მათში რაინც წყენა და დარდი გამოიწვიოს.

— როგორ, შენ, თანამედროვე რედაქტორი, სამჭოთა უერთგულესი მეოხია თანამედროვე მწერლებთან წინააღმდეგი ხარა — შემეკითხება რომელიმე გულუბრყვილო მკითხველითა.

ზოგი მკითხველის გულუბრყვილობითა და გამოუცდელიობით ბევრი მწერალი სარკებლობს დღეს. და რამე რედაქტორი არ იყვის მწერალისა და მკითხველს შუა, ბევრი ასეთი გულუბრყვილო დაწყევლილი თავმების, ახლა კი, ჩემის მკითხებით ავიერ ჩემი სარედაქციო კალათი ინაწილეს მათს მუშაობებს. თომეცა ამ კალათის სიუტიფრე იმდენად აღემატება ზოგი მწერლის სიუტიფრეს, რომ თითქმის არავითარ ანგარიშს არ

უსწავს დღეს გერდწოდებულ ინდუსტრიალიზაციის საქმეში. წამოყენებულ „ტემპის“ საკითხს, და ავტორია მირ დასაბეჭდელ განზრახულ „სალიტერატური მისალას“, იმავე შინთხი ჩვენსკენ სასწრაფოდ ფრწილს, ის ყოველად აღუშვამთებლად იტყვის და ითავსებს თავის სკამოდ გამობერილსა და უძირო მუცელში.

სწორედ დედამიწის სიმძიმო რამეა ჩემი სარედაქციო კალათი. თანამედროვე ჩემი ფსელტა ხომ სისწრაფის რეკოლს ამაყარებს დღეს გერდწოდებულ საფოსტო ამანათების ყლაპვის საქმეში; ჩემი სარედაქციო კალათი ამ ყლაპვის საქმეში თვით ფოსტასაც კი წინ უსწრებს და აფასებს. კიდევ ვერც.

ფოსტა მერც ვი ასდის ჩემი სარედაქციო კალათის მოთხოვნილებით. ზოგი შემაფერხებელი მიზნებით ჩამოვიარდნილი დროებითი პურის კარხისც კი თითქმის მიჭარავა ჩემი სარედაქციო კალათის, მოთხოვნილებასა და ფოსტის მიწოდებასთან შორის არსებულ დისტორციაციასთან შედარებით, მუხთდავით სამწერლო პროდუქციის საწარმოო ტემპის სისწრაფისა.

იმახ, ტემპმეკანენტებიან ხალხია ჩემი მწერლები. უწინ მწერლის თავის ნაწერებს ბეჭდვასა და ამ გზით თავის გამოჩენაში დიდად უმლიობა და ხელს ქულის სიმძიმე, ანუ ბეჭდვა იმისა, რასაც დასწერდა. ზოგ დღევანდელ მწერალს კი ჯერ კარგად მოაზრებულოც არ აქვს, თუ რა უნდა დასწეროს, რომ რედაქციის უღვის უსწრაფეს ცნობას უკნაწიფს მისი დაბეჭდვის შესახებ. და, განა, ერთ ცნობას? ორს, სამს, ოთხს, ხშირად — ათსაც, ამაში მას არც ჩემი ფოსტის პიპობრეტური სინაზე უმლის ხელს და არც ჩემი გოდრის მუცლის სიმძიმე.

— მოქალაქე რედაქტორი უწინაღ „ტორტოროსისა“, მწერება ერთი თვით მოპერსაქტრევე თანამშრომელი — მე ვითვლები ჩემი ოთხწლიის მესამე ჯგუფის სინტარული სექციის ხელმძღვანელ ცენტრის მომავალ კანდიდატათ, რაღვან ამ არჩევნებზე მხოლოდ ერთი ხმით ვიყავი დასახლებული, რომელი მიზნების გამო, სექციის ცენტრის შევიდგენლობაში ვერ ვავიდა. მუხთებდაც არ ამისა, მე მაინც ვიმედოვნებ, რომ მომავალ არჩევნებში უწყველად გამოიარჯებ. ჯერჯერობით კი განვიხილო მაქვს ვითანამშრომელი თქვენს ტურნირს და ამ შიშართულებით გამოვიჩინო თათი... —

— მს. — ეცინება ჩემ სარედაქციო კალათის მოტა მეთედ ვე კვე-

ხნია — სენია სანტარო ქეთი...

— მიჭარავს... ჩემი სარედაქციო სწორედ სინტარული არის ნაწილითა ბრევი მაინც... ვაშოშინებ მე ჯიუტ კალათს.

— ნაწილებად არა, მას პროცენტით, ისე, როგორც მე, მაგრამ მაინც მოიტვა ეგ „სინტარი“ აქეთ...

და მეც იმსულბული ვარ დღევანდელ გაუპატიურ სინტარს.

— მოწყალეო ხელმწიფეო, მოწყალე სინტარსეციის მოწყალე ცენტრის მომავალი წევრობის მოწყალე პრეტენდენტი, — მოგუბრუნდები მე ჩემეს თვით შიშარსაქტრევე თანამშრომელს, რაღა ეს უკვე მეცამეტეჯერ გააწყვლეს ასო-ასო იმავე შინაარსისა და ფორმის მომართვითა ბოლოს დასასრულს: „თუ არ დავიგებე დავით, ცნობათა თავისში მაინც მოგვათავსეო“ (ისევ თავის გამოჩენის უსასრულო სურვილი) — განა, ყველა თავის გამოჩენა სახარბოველი ეს რომ ასე იყვის, ხოხობი თავს არ ჩამალავდა ჩირაგები, ხოლო კულს არ ასწყვდა ზეით, თავის მაგეარად. და თუ თქვენე მაინცა და მაინცე დღემდე მით მოითხოვთ ჩემგანა, რათა ჩემი თავი გამოვანერო, მზად ვართ გვმსახუროთ, რითაც კი შეგიძლია, ესე იგი, მოგვით შემიდეგი ყოველად ავტორიტეტული დარჩება, სახელდობრ: „თქვენით თავის გამოჩენა შეგიძლია თქვენზე. მხოლოდ ამისთვის ცოტა ის უნდა ქნათ, ლენინი რომ ამბობდა ხოლმე: „სწავლა, სწავლა და კიდევ სწავლა“. ხოლო, თუ კიდევ უფრო იოლად ვინათა თავის გამოჩენა, ამ შემთხვევაში აიღეთ, მიიხალეთ ქელე და მიხმასაც მიადწერეთ. ამ შემთხვევაში თქვენი ქტენი არც იმდენად მძიმე იქნება, თუ რა თქმა უნდა, ანაც ხსებთ და უმეტეს ნაკლებით შევიტრება თქვენსავებ პატრეებულ თას.

ო.სინიამ.

თანამშრომელთა სპარა-დღობა!

მახალა უნდა აწეროზოდეს ქალაღლით ცალ გვერდზე ვარკვეული ხელლით და მდღენი. დაწინებულ მახალს რედაქციო არ ინახავს და მის შესახებ არც არავითარ მიწერს. მოწერას არ აწერობებს.

გამოვავანდილ კარიკატურებს იხილავს მხატვართა კოლეგია. რედაქციო უფლებას იტყვებს კარიკატურაში შეიტანის შესწრაფებას. მაგ, თუ კარიკატურა თავისი შინაარსით მიხალდება, მაგრამ ვერ არის ოსტატურად შესწრაფებული, რედაქცია იმ კარიკატურას ახლდეს შესახარულბლად თავის მხატვარს, „ტარტაროში“-ს რედაქცია.

ცივი უხვედრა

„ხანგრძლივი ავადმყოფობის შემდეგ, ჩემბერლენი ისევე შეტღედა თავის: მოვალეობის ასრულებას“.

გ.ბ. შარია

ჩემბერლენი (ინგლისის ლომს): — მოვედი ახალი ჯვანით და ენერგიით, რათა გემსახურო!
— ერთი ჩემი ამბავი იკითხე! შენს შემდეგ, მთლად წავიდე ხელიდან!

მე და ზამთარი

ზამთარი მოვიდა, მოვიდა ზამთარი;
საქმე ცუდათა მაქვს უნდა ესთქვა მართალი...
ცოლშვილს რა ჩავაცვა — ვერ ვიციდე ფართალი!
სახლში არ გამაჩნია, ღერი შეშის ნათალი.

ცოლის ლანძღვა, მუქარა გადსცილდა ნაპირებს
მეუბნება: „ბირშავო, მოთოვას რომ აპირებს,
რას უშვებო შენს სიტყვებს და ან შენს დანაპირებს;
იქნებ შარშანდღევით მოტყუილებას აპირებ!“?

ვეუბნები: არა, ქალო, გეფიცები ჩემს გამჩენს,
ამ ორ დღეში, ალბად, რამეს უსათუოდ გავაჩენ;
(ვეუბნებ: ასე რომ არა ესუქვა — განა, ცოცხალს დამარჩენს?!..
განა, თავის ქაჯის ბრწყალებს ჩემს სახეს არ დააჩენს?)

ერთი ქალიშვილი მყავს, ის მიწა ვასახეთქი,
ყოველ დღას მაჩვენებს ტუფლებს, ორად გახეთქილს;
მეუბნება: მიყიდე, თუ არ ყიდულობ, ქე თქვი,
არ გეგონოს გაეთხოვდე, გავეყე მახალ დაფეოთილს...

შენი კვიდრი შვილი ვარ და შენ უნდა მარჩინო:
თუ არ შეგეძლო ჩემი რჩენა, მიიხარ: რათ გამაჩინე?
„პუდრიმუდრი“ მიყიდე, ხალხში გამომაჩინე
თავს დაეხირობ, ამ წეუსაც თუ უქმროდ დამარჩინე,

ვეუბნები: იმდენს გცემ, ცხვირს გაეხიდი ბუკაეითს..
ტირილს იწყებს, საშველად დედას უხმობს, უკივის;
დამესიცივნენ ორნივე ერთად, დამარბილეს ბულოკიეთ.
გაემაქცი... თადღამარბოთში, დაეუვი ქარბუჭიეთ.

ჰო და ასეთ ცეცხლში ვარ ვიწვი მე ასეთ აღწი:
(კალტო აღარ მაქვს, იგი წინად გავციდე ვალში)
უნდა ვიპრო ასე ქულმოვლევადი ქარში,
რადგან მომიწევს შესლა ცოლთან და შვილთან სახლში.

თავქარიანი.

F 925

ЦЕНТ. ГОСБИБЛИОТЕ
И.В. М.

მოსხენება ტარტაროზს

(ბაზილის საბანეტოსაბანე)

საქართველო
საბჭოთაო

შინამ შეგვებოდეთ საშინაო მდგომარეობას, საქაროა თვლი გადავკვლი ჩვენს ხარკეთი მდგომარეობას, ახუ ჩვენს ურთიერთობას მეზობლებთან.

ჩანს მივით, რომ აჭარისტანთან თავიდანვე არსებობდა ძმური კავშირი, რომელიც თანდათან კიდევ უფრო მტკიცდება. ამის დასამტკიცებლად ჩვენ შევჯავადიან დაეხმარებოდით შენდებოთ ფაქტი: შრომის სახალხო კომისარიატის დადგენილებით გურია შრომის საკითხების მოწესრიგებაში შეუერთნებდა აჭარისტანს. შრომის განმარტებლობის დაცვა დაეკავა აჭარისტანს შრომის კომისარიატს, რომელმაც მოგვივლინა შრომის ინსპექტორი გაბუნია, ხოლო ეს უკანასკნელი ამდენი წინს განავლობაში მხოლოდ ერთხელ ესტუმრა ოზურგეთს და შეტყობივით გადაიხიზნა; შემდეგ მისი გზაკვლი არავს უნახავს.

ახლა გადავიდეთ ჩვენს საშინაო მდგომარეობაზე. აქ, საქაროა, უპირველეს ყოვლისა კმაყოფილებით აღვნიშნობთ ბუქის-ციხის თემის დამოუკიდებლობის აღდგენა. ჩვენ ვიცით, რომ ჩოხბატურის „იმპერიალიზმი“ ლამობდა ამ თემის შემოერთებას, მაგრამ ახ. ახ. დ. შარაშიძისა და ი. სინაულოლის თავგაბოდება და მოუკიდებლობა მოუპოვა მშობლიურ თემს.

შვიდის მიღწევად უნდა ჩაითვალოს ოზურგეთში ქალაქის ელექტრო-სადგურის დაწეს. ეს სადგური დიდი ხანია შეწყობილი იყო გულის მანკით; იყო ღრმა მოხუცი და მისი ბეუტავი სანათლე ჭრახვე ნაკლებ ანათებდა. უკანასკნელად დაწესებდროს განათა საწყალობა მიდამო ძლიერი სინათლით და იქვე დაიბუგა, ჩაქრა, ფერულად იქცა.

დამგლოვიარებული და თავზარდაცემული აღმასკომი და კომუნალური მეურნეობა ნიშნად ტრაფურისა და დამწვარის საბატესაცემოდ ჯერ-ჯერობით არ ფიქრობს ქალაქის განათებაზე. ასე და ამგვარად მთელი ოზურგეთი ჰგლოვობს თავის დღესადგურის დაწესა და შებენლმია მოცულთ.

ახმა უნდა აღინიშნოს, რომ სადგურის დაწესებულ შემდეგ ფინანსულტურის გაგრცელებას. აბრეშუმის ქარხნის მუშებმა და მუშა-ქალებმა, რომლებიც ორი ცელით მუშაობენ და უხდებთ სამუბოზე ლამით სიარული. ოა თქვა უნდა, მართო უსინათლობა დღდად წიი ვერ წასწევდა ფინანსულტურის საქმეს, მაგრამ ჩვენი ქალაქის ოღრო-ჩაღრო ქუჩები ფინანსულტუ-

რისათვის ბარდაბარ მისწრება ყოფილა, და სწორედ ამ მოსაზრებით არის, აღბად, რომ კომუნზოზი მათ მეკითვებას სიხმარშიაც არ ფიქრობს.

სასოფლო. სამეურნეო დარგში დიდ მიღწევებს აქვს აღდგენა. ამას წინედ ოზურგეთში მოხდა პონადირე ძალღების გამოფენა, რომელთა რიცხვი ორჯერ მეტია თვით მონადირეებზე. აღსანიშნავია ის გარემოება, რომ ეს ძალღები ყველა საუკეთესო ჯიშის ყოფილა, რაც სჩანს იქიდან, რომ ყველა მათგანმა მიიღო ჯილდო.

აქვე საქაროა იმისი თქმა, რომ წესს გურიაში ძალღ გამოარდენ ტურები, რომლებიც ისე გათამაზდენ, რომ თვით ქალაქის გარე უბნებშიც (ბზვანი, მოიდანახე) მუსტას ავლებენ ქათმებს. რას აკეთებენ ამ დროს მო-

ნადირეოა ძალღები? — მკლბა სქამენ. თვითონ მონადირეები? ესენი ნადირეობენ ტყის ქათმებზე, ხოლო შინაური ქათმები ტურებს მიაქვთ.

ქულტურული მუშობა მიდინეული რომ არ ყოფილიყო, უფრო სასარკებლო იქნებოდა და ნაყოფირი, მიუხედავად ამისა, არის დიდი მიღწევები. აქ სიამოვნებით უნდა აღინიშნოს, რომ ოზურგეთის პროფკულბიდან მოიპარეს რადიო, რომლის ლაპარაკი (თუ მუსიკა) დღიდან მის იქ დადბისა არავის სწენია, სასინარულოა ეს ამბავი მით, რომ მის წარამარა შევუთებაზე უპირები ფული ისარგებოდა, ამირუდან აღარ იქნება საქარო მისი შეკეთება, და ფული მობრუნება კულტურშაობის სხვა დარგს.

ტოქჩინი.

მ რ ი მ მ ნ ა ღ ი რ ე

ნახ. დონის

— კაცო შენ ტაქმი მიდხარ სა ნადიროდ ტყის ქათმებზე, — ტურებმა კი შინაური ქათმები გაგვიწყალებს!

სასამართლო ნუგე გამოვიდა განა-
ჩენის ბაშინცხადებდა:
...ბრალდება სარტყ...
ამიტომ სასამართლოში ბრალ-
დებულ სემიჩაშვილს მისჯავის
სოციალური თავდაცვის უმაღლესი
ზომა—დახვრეტა...

— ვაჟე, დავიღებ! — იყვირა სე-
მიჩაშვილმა და თავში ხელები წაი-
შინა!

— გიამოს! შევგროვო! — ნიშნი!
მოგებით შიამბა მელნიკი.

— მეგრამ, — განაგრძო მოსამართ-
ლემ, — მიიღო რა მხედველობაში,
რომ ბრალდებული სოციალური და-
რბიბა, მეწერიმანვე; აგრეთვე ის
გარეშობდა, რომ ბრალდებული ჯერ
არ ყოფილა პასუხისმგებელი და ეს
ბიროტმქმედება მის მიერ ჩადენი-
ლია პირველად; ანაირში გაუჩინა რა
სასამართლომ გაუფრთხილა, რომელ-
მაც ეს მოხდა, — დაადგინა: ბრალ-
დებულს, მეწერიმანვე სემიჩაშვილს
უმაღლესი სასჯელი შეეცალა ათი
წლით თავისუფლების აღკვეთით სას-
ტრეკი იზოლიაციით, ხოლმე ამნასტრე-
კის შეფარდებით სასჯელი ჩავთვა-
ლეს პირობითად და განთავისუფლე-
ბულ იქნეს სასჯელისაგან. განაჩენი
სამოლოთა და არ შეიძლება ხელ-
ახალი გასაჩივრება...

— ესლა როგორ ხარ ხასიათზე, ქა-
ლბატონი! — შეეკითხა ნიშნი მოგე-
ბით მელნიკის სემიჩაშვილს.

— ხოლო, — ისევ განაგრძო მოსა-
მართლო, — თავისი შემოსავლის
ერთი მესამედი, უნდა მისცეს ალიმენ-
ტად მომიჩვენს. — და მოსამართლე
გაქვდა.

— აბა, ახლა შენ როგორ გუნებაზე
დადკობა? — შეეკითხა მელნიკი.

— ეს არაფერია! პავლუსტა!

— ჯანდაბას შენი თავი; შევირგ-
დეო, ცოლად მოგყვები!

— შევირგდეო, გენცხალე... მომე-
ცი ხელი! — და ორივემ ერთმანეთს
ხელი მისცეს.

მოსამართლემ გამოაცხადა:
— გაიჩრუა საქმე მელნიკი ყაბუ-
ლაძისა, რომელიც უჩივის მეწერილ-
მანე რუბენ სემიჩაშვილს ალიმენტს.
მოიჩვენო, გააცანით სასამართლოს —
თუ რას თხოულობთ!

— მე, ბატონო, რა მინდა, და ის
მინდა, რომ ამ ბავშვის გასასრდელად
ფული მომცეს! — ამ დროს ატყვირდა
პატარა ბავშვი, რომელიც ხელში ხე-
რა მელნიკის. — აი, ბატონო, ხომ მე-
დავ, ასე მტირალა ეს არ გასასრდე-
ლი; სოციალურ გამოშრობა... პოლი,
რავა, ჩემი შვილი თუ არის, მისი შვი-
ლი არ არის თუ, რაშია საქმე? ის ხომ
კარგი იყო, როცა მომატყუილა და...
— მელნიკიმ ვეღარ მოითმინა და ატე-
რდა.

— ნუ სტირით, დამშვიდდით... ეს-
ლა რას თხოულობთ? არ ესტურთ, რომ
ცოლად გაყვეთ!

— დაიწვიროთ ჯვარი, გამოჰყვეს
ცოლად, პოპულუსტა, ვარჩნი! —
მოუთმენლად წამოიძახა მოპასუხე სე-
მიჩაშვილმა.

— მე ვთხოულობ ალიმენტს, სხვა
არაფერი. მაგის ცოლობა არ მინდა.

— ოპო! ერთი უტყურეთ? ვერ მო-
ბართე ხადრიჯანი! — გაცხარდა სე-
მიჩაშვილი. — გაიგონეთ, ბატონო,
რა სიტყვა? კაი, შე ნუ მოშოკედე —
მე თუ რამე ვიშოვე, მიაჩთვი ქალბატონ
მელნიკს, რომელიც სხვა ცაცხე გა-
თხოვდება. მარა, ყველაფერს რომ თა-
ვი დავანებოთ, ერთი ვიკითხოთ: ჩემ-
გან შეეძინა ეს შვილი თუ სხვისგან...
ჩვენ ხომ ჯერ ჯვარიდაწერილება ბა-
ვა ერთი? ანდა, ჰქონდა თუ არა ჩემგან
ძალდატანებას ადგილი?

— უტყურეთ ამ უსინდისოს, ქე არ
უარბუს ახლა! შენ არ იყვი, რომ ძა-
ლა იმპარე! ბატონო მოსამართლენო,
ერთი ამ ბავშვს დახედეთ, თუ ზედგა-
მოჭირილი მამა მისი არ არის! მითლად
მისა კუპილია... ცხვირით და წარბე-
ბით მთლად მას არა ვაკავს?

— მე ვაპბობ, რომ არავითარ ძალ-
დატანებას ადგილი არ ჰქონია!

— პირველად ხომ ჰქონდა და მერე,
რა მექნა, მეც თანახმა ვიყავი; შიორ-
დებოდა — მეგირთავიო.

— აბა გვიანბეთ, როგორ მოხდა??
— შენ უთხარი, მე მტყვევია, შენ
უსირცხვილო კაცი ხარ და არ შეგე-
ცხებება თქმა!

— როგორ მოხდა, ბატონო, და...
მე მაგის ახლოს მაქვს საეკურე. უშეო-
გილდა და დექანში და დამიწყებდა
ოლაბუს... გამოწყალა კამფეტები...
ერთხელ სახლშიც მიმიპატია; როცა
არავინ იყო შინ. დაეკვეით და ერთ-
მანეთს ვეალერსებოდით... მეზობლან
ოთახიდან ისმოდა გრამფონის „პეს-
ნა“... ასეთი „პესნა“ იყო, რომ ორი-
გის თავებრ დაგვესხა და... რაფერ
ესთქვა, ბატონო!

— მეფე, მეფე! — შეეკითხა აღელ-
ვებული მოსამართლე.

— მეფე-და, ხელები მოგვიცი. მე
მეგონა ვამიჯავრდებოდა, მაგრამ მამ
თავი გულზე მომადა და... რაფერ
ესთქვა, ბატონო!

— მეფე, მეფე — ისევ შეეკითხა
კიდევ უფრო აღელვებული მოსამარ-
თლო...

— მეფე-და ერთმანეთ ჩავეკაროთ
და...

— კმარა... კმარა... თორემ... წყა-
ლი! — და მოსამართლემ ერთი შიქა
წყალი გადაკრა. როცა დამშვიდდა,
ისევ შეეკითხა სემიჩაშვილს: — ესლა
რას სთხოვ სასამართლოს და რა არის
შენი უკანასკნელი სიტყვა?

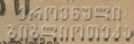
— მე ბიზოვი; შეხვიდეთ ჩემს მდგო-
მარობაში და გაითვალისწინეთ ყვე-
ლა რს გარემოებანი, რომელშიც იმ-

ყამად მე ვიმყოფებოდი. სასტრე გე-
ნაჩენს ნუ გამოიტანთ. ალიმენტის გა-
დანება მე არ შემიძლია. აღმსაკმაბ-
დითი „აილოვი“ შემაწერია. იმის გა-
დასახდელი ფული ვერ მიშინია...
მუშკოლმა ცხვირის წინ გამომიჭმა
პალახა და ვაჭრობა აღარ მაქვს.

— ვაჰს! აი ჩვენი სასამართლო, ნა-
მღელი „ხაქიასა!“ — უტყურდა და-
რბაჯს, და უტყურდა მიხაველ ცოლ-
ქმარს, რომლებიც მხიარულად ეშვე-
ბოდენ კიბზე და ეალერსებოდენ
ატორებულ პატარას.

შარი და „ფიქსატური“

ვხედავ, ხალხი როგორ ცდილობს, ვხედავ, ხალხი რა რიგ იდევს... მათი შორი თანაგრძნობით აგერ, მკერდშიც გული იწვის...

აბა, ამ ღვაწლს დაიწყებთა განა, შეფრეს, განა, შვენის? გულს ფართალი წაიღებდა, გზა რომ მისცა გადაფრენის...

მევალიეთა კომიტეტთან, მევალომთან — ჩვენებურად, უწინ თავს რომ მშვიდათ გრძნობდა, ვალზე ჩამოსვენებულად,

და რუსეთის მეფისაგან მისდიოდა ტაბლაკვერი, მეთორმეტე წელი არის, რაც შეურცხვა მეფის წვერი!

წვერი არა, უღვაშებიც წაიხდინა მეფემ შავათ: მევალიეთა სახეთქ ტაბლის გზანა გახდა უპაცრავად!

თუმცა მეფის უღვაშები არ ეტყოდა იმით უარს, საქმე რომ არ წაუხდინა აქ ზედ მოსულ ფიქსატურას,

როცა ხალხმა არ თუ მარტო ვარი სტიკა მეფის ვალებს, მეფე მთლად გამოასალმა ქსენისკაიას ლამაზ თვალმებს...

ამის შემდეგ, ვაღის აგერ ათი წმლით თუ თერთმეტით, რაც მევალიეთ მიმართ ხალხი უარზე სდგას, როგორც კით!

— ვალს უარი?! ის მოვლენა სათაილო არის ჩვენში— ამბობს ფრიცი პარიზიდან, ღრმად ჩამდგარი ფრანგულს წვენიში!

და ეს წვენი, ვიცით, იმან ვით შეიღდა ახე ოსრათ: თვით პარიზში მისმა ფორმამ ზუთაგერ თავი გაიკოტრა!

ესე იგი, მევალებს მან უსიდათ ვარი სტიკა! ვალი შერჩა!.. ფრიცს არა შერცხვა! ფრიცი დარჩა ისე ფრიცად!..

და ახლა ზის იგი ფრედთან მევალოკომში, როგორც მტრადი, და მეფის დროს ვალებს ჩვენგან ითხოვს ისე, როგორც ფრედო!

ამ ფრედმა კი ბერლინიდან, მარხელშიც რომ უღვას ფეხი, სხვადასხვა დროს მევალებს შეუბრუნა ათჯერ „კეხი“.

ერთხელ მახსოვს: „კეხს“ კი არა, ფრედს დაუწყეს გვერდის მტერება... გამოირკვა, რომ მევალებს არ მოსწონდა მისი ქცევა:

ისიც მისგან ვალს ითხოვდა, როგორც ახლა ჩვენგან—ფრედო!..

ემ, ხანას, რომ ჩვენ—მევალოკომის სტრუქტურის მხრივ—გვექალობს ბედო!

მავალითად, რად დირს ის, რომ მევალოკომში ვსტრუქტ მარკო-უანს, კომპოზიტოს რომ უფრავს თავი და სტვირი კი—გრძელ მაღარიგანს.

ვალებსთვის, მეონი, ზუთხელ შეიუღლა იმან ცლოი, თუმცა მათი არ უნახავს არც ხახვ და არც ხაწოლი...

ან და, ვსთქვათ, პოლ-დე-ვანილი, შწვანილის რომ უფერას ჰამა, თქვენ გგონიათ: ვალთა ბრუნდში ის გახტვილ თავს გრძნობს ხანად?!

მეონი, ოცჯერ მოკვდა მისთვის, ოცჯერ ჰქონდა თავი „სტრასში“! ერთი სიტყვით, ამ გვარ საქმის თასხა არის ის მათრახში!

მოდით შემდეგ: გემში, სმითი, დინგლსტონი თუ დეტრადონგი, ნავთის ნავგის ჩუგნიდან რომ არ გამოყვეა სუფთად დინგი!

და აი, დღეს მევალოკომში ეს ტიპები სხედან მწკრივად, და ითხოვენ მეფის ვალებს ისე მტკიცედ, ისე ციფდ,

თითქოს ვინმემ ამოწვილდ ხმლად გადმოშართა ჩვენს კიბერუე... და მაღაყებს გადაღიან... და სდგებიან ფეხის ცქრუე...

ჩვენ რომ ამ მხრით ამ ჩვენს ცისერს ბუზსაც კი არ გავაკარებთ, არა თუ მათ თავნიით თუ ნამთავნით არ გავახარებთ!

თუმცა ჩვენ თვით გვიხარია ბუზის სმაც კი მათ კონცერტში და სიცილოს ტალღებს ვაფრქვეთ მოვლენაში დღესაც ერთში,

როს „იანკი“, ოკრო-ვერცხლის მოყვარული „იანკოცა“ ისე ივადებს მევალოკომს, რომ შიგ შესვლანეც ვარი სტიკა!

ჩვენ „იანკის“ სიფაქიურს არ ვსტემლით და არც ვსტემთ თაყვანს, ამას რომ სთხოვს, სხვა მოგებებს გულში ურწყევს, აღბათ, აკანას!..

მხოლოდ ჩვენ კი, დრო მოგვეცემს და, არც იმაზე ვთქვით უარს, თუ, ვით მეფეს, ყველას მოვსცხებთ უღვაშებზე ფიქსატურას!

არა პატვისადებულად ანუ უფთო გასპარებად, არამედ ქვად, რისხვად, თავში ზარის დამკემ ხალხის მუხად!..

ნახ. ღონის

თუ თქვენი გაგმა, ან ჩამომღმე დარგის ხელმძღვანელი ოჩენს უთავიან და უნურარიანობას, მისი სახელს და ვაჯირი წაწერეთ ამ სურათს და მოათავსეთ თქვენი კედლის გაჯეთში.

წერილი

მეირფასი მამა!

მოკეთილხვედრი სიყვარულით, იმეღია იკითხავ ჩემს ამბავს. მე რომ გეუბნებოდი სოფელში; თუ ტულისში წაველ, კარგად მომეწყობი, ვისწავლი და დიდი სამსახურსაც ვიწვინებ, ხომ ავასრულე? შენ მაინც არ დაჯერებ და კიდევ იმას მეტყვი, როგორც მეუბნებოდი—სოფელში დარჩი და ყანაში მოქმედი. მაგრამ წაიკითხე ეს წერილი და შემიღვ რასაც იტყვი, ვნახავ. ჩამოველი თუ არა ქალაქში, ჯერ მატარებლობად უფი არ ჩამომეღვა, რომ სამი კაცი მომეზარდა და ჩემი პარტიზანობა სულ ჩინილი-ჩინილით გადმომიტანეს დაბლა ისე პარტიე მცეს (ალბად იმიტომ, რომ იცილდნ სოფელში სამკითხველოს გამგეთ რომ ვიყავი). წამოვედი იქედან მოვიხებ ჩემი ამხანაგი და ერთ ღამეს იმასთან დავერი, სანამ ხინას ვიშვიდი, ბინა ხომ მეორე დღესვე ვიშვიე. ყველაზე მაღლა ამ სახლში მე ვცხოვრობ: პარტიე ვარ. განათება ელექტრონის მაქვს. რადიოც აქვე მაქვს მოწყობილი და ვისმენ ყველაფერს. რაც შეეხება სამსახურს, ამხე რათ ვინდა ვიქრა. გაფორმება სამსახურში რომ მეუბნებოდი, — გამაქირდება კი არა, სულაც არ ემსახურებ ისე ეილებ ჯამაგის (სამი წლის სამსახურა

სამკითხველოში დამსახურებათ ჩამოთვალის). სხვა ავტომობილით ხშირად დავდივარ ქვეყნის სხვა დაღვე ჩიას ვიხილები, (შინ წლისწინა წლებში წყნარად დღევადი და იგიც ცივი ჰაერით ან ღამით), ტანისმოსოს აქტურს როგორ ვიყარებ! სულ საზღვარგარეთელი მიცვია ამერიკიდან მოტანილი. და ამიტომაცაა, რომ ხალხიც პარტიეს მცემს. ამას წინად, მაგალითად, როდესაც ღამით ქუჩაში მივიდიდი ვილაკამ მაწყენია. მოგარდნ მაშინათვე მილიციონერები, გამაქილეს და მთელი ღამე არ მომზარებინა, რომ არავინ აწყენოს კიდევ. ასეთ კარგ ცხოვრებაში ვარ აქ და ნუ თუ კიდევ მისაყვედურებ და არ დაიჯერებ, რომ ბევრი რამ შემიძლია და ვაღიწავ მაქ. იყავი კარგად. მოგწერ შემიღვ კიდევ.

მეირფასი წერილი მთავარილი სოფელში ამხანაგისადმი

მეირფასი! მოკეთილხვედრი სიყვარულით. იმეღია იკითხავ ჩემს ამბავს. რაც მაქედან წამოვედი (ნეტავ არ წამოვესტყვი). არაფერი მომიწერია შენთვის. ან და რა ჯანაბა მოგწერო, როცა დარდისაგან წერაც დამეიწყება. მე რომ გეუბნებოდი სოფელში, რომ თუ ტულისში წაველ — კარგად მომეწყობი, ვისწავლი და დიდი სამსახურსაც ვიწვინებ თქვა, ვერ ავასრულე. შენ კიდევ არ დაიჯერებ და მეტყვი — არა მაქ სჯობიაო. — მაგრამ იცილდე წავედ ქალაქში, რომ მამა ჩემს არ დაუჯერებ, და თბი არ ავად ხელო.

ჩამოვედი თუ არა, ჯერ მატარებლობად უფი არ ჩამომეღვა, რომ სამი კაცი მომეზარდა და ჩემი პარტიზანობა სულ ჩინილი-ჩინილით გადმომიტანეს. (მგონია: როგორც სამკითხველოს ყოფილ გამგეს პარტიე მცეს — ნიქიქ). გამეზარდა და მაღლობა ვუთხარი. რის მაღლობა? „ფული ჩამოდიო“ — მითხრა. ამოვიღე და მივიცი. მოვიკიდე ზრუტზე ჩემი ავლაღდება და მივალქი პლატონს. ძლიერ მოვიხებ ამეღლა ქალაქში. ვინცების სამსახურელში ცხოვრობს ის გაქირებულთ. გავათივ გაქირებული ერთი ღამე და მეორე დღეს შეუღელი ბინის ძებნას. როგორც იქნა ვიშვიე ბინა ოთხ სართულიან სახლში და ყველაზე მაღლა მე ვცხოვრობ, ესე, იგი, ჩვენებურად რომ ვთქვათ — სხენზე ვარ.

მართო ყველაზე გამაქირეს საქმი ჩემ გვერდში იბუღებენ. ელექტრონის სინათლე ქვა ჩემს „ოთახში“. (ჩვენ სახლის სხივ ელექტრონის ბოძი დღას იბლად) რადიოც მაქვს. (რა ვაქინებ?) ჩემს ქვევით ვინცა ტენეცია ცხოვრობს, იმას უღვას რადიო. ყველაფერი მესმას. რაც შეეხება სამსახურს, ამხე შემიღვ რასაც იტყვი. ვერაფერს ვაგებ. ბირაქში ვილაბე და ვათივ: ყოველ დღე და როგორც უმეტი ვიარო თვეში 14 მანეთს ვიღებ, დავდივარ ამ სახლშიდან ყოველ დღე, მოვედი კაცო. კიდევ კაი—ჩვენ ენობს საბარგო ავტომობილის შოფერი ცხოვრობს და ჩანდახან სამადლოდ წამომავრს ავტომობილზე. შუა დღე მოაქვს თუ არა, მიგზივარ აქვე შეჩავ თათარი—თან და ერთი ქეჩა ჩიას პატარა შუჩის საქართო გასაღები; ეს არის ჩემი ყველაფერი; საუხზე სადილი და ვახშამი, რამდენჯერ ვნატობ, რომ მივალ, მაქაურ ცივ ჰაერს ან ღამეს! ტანზე და ფეხზე ხოლად შემიღებეს. პარტიესკი ბაზარზე ვიყიდე ძველის ძველი ჩამოტანილი ტანისამოსი.

ამას წინეთ ვილაკამ მაწყენია ქუჩაში, ღამით მივდიოდი. ვერ მოვითმინე ცხელ გულზე და ვფირთხე ჩვენებურად. მეტაცეს მილიციონერებმა და წამოყვანეს კომისარიატში ჩამადეს კუტისკაში და მოველი ღამე აქ მაყუდედი. ვაგსტე ვაკალ გულზე, მარა რას ვიხანებ? ასეთ სახველ ცხოვრებაში ვარ, ჩემო შლოკო, და არ გაგაწყურეს ღმერთი და შენც არ გაბრყიდე. მშვიდობით... ჯერ ჯერობით... მოგწერ ალბათ კიდევ ჩემს ვაქირებებს.

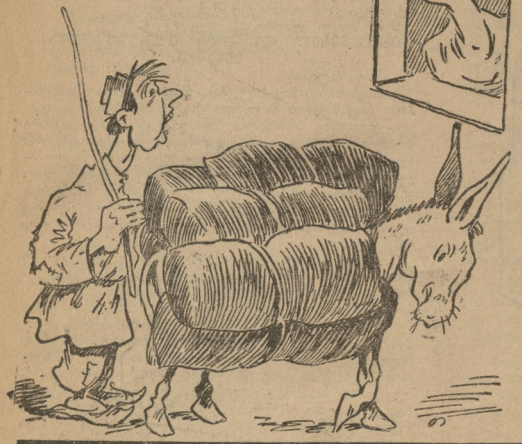
შენი მამა ეფრემი.
 წ. შ. თუ ძმა ხარ ჩვენ შორის დარჩეს რასაც გწერ, დათუნა.

გაჭრული სარგა

ნ.ხ. ღონის

— ლორიგანი.. ლორიგანი..
 — ამა მოიტა... უი, ღავიადგეს ფე-
 ლები..

— რა იყო, რა გეწყინა, ლორიგანი
 „კარობჯა“ ცხრა მანეთი და ჩემი
 „მეშაი“ კი ექვსი აბაზი..

ზ ა მ ი კ ო მ ი ზ ი ა

თქვენ შეიძლება იცნობთ კირი-
 ლე გვირიშტანს, ჰინქილდოჭის სამ-
 ნიართელოში რომ მსახურობს; სა-
 მუალო ტანის, ჭერა, „ბუტოლაკ“
 შარვალს ატარებს და, როგორც გავეს,
 „უბოდტიაკოლ“, რადგან ხშირად
 იწეკს მას ხოლომე წვეთი სიდანაც
 ის იხე მალე ჩამოღის ქვევით; მაგ-
 რამ არას დროს იმზე ქვევით, რომ
 ამან სკანდალი გამოიწივს. განთ-
 ლეგულ საზოგადოებაში. ასეთივე
 მდგომარეობაში მჭეს საყელო და ვა-
 ლუსტიკიც, მხოლოდ შებრუნებუ-
 ლად. თუ შარვალი მუდამ ქვევით მი-
 ლტვის, საყელო და ვალუსტიკი
 სულ ზეითავენ მისწრაფიან, მაგ-
 რამ ან ყოფილა შექობხევა, რომ ყუ-
 რებს წვეთი ასულეყენს.

შეიძლება თქვენ ასეც იცით, რომ
 კირილე გვირიშტანმა ამ რამდენი-
 ბი დღის უკან თავის დიუტურბის
 მეტრე რეველი დაამთავრა და ეხლა
 გამოიქცემსს ექვს, რომ ცოტა სა-
 ხარჯო ფული მიივსოს ამ უსაქმობის
 დროს. ეს თუ იცით, ყოველ შემთხვე-
 ვაში თქვენ არ იქნებით გაცნობილი

უკანასკნელ რეველის უკანასკნელ
 გვერდებთან, რადგან ისინი სულ ეს-
 ლახანაა დაწერილი და აზიტომ მა-
 თი გამოქვეყნება არ იქნება ინტერეს
 მოკლებული.

თი, ეს ფურცლებიც:
15 აპრ. 18 წელი საზოგადო ას-
 შარეზზე ვმოღეწებო, როგორც ჩემი
 თავის, ისე საზოგადოების სახარებ-
 ლოდ და არსოდეს ასეთი ვამე არ
 ყყოლია. არაჩეულებრივი გამგეა.
 სამსახურში დილას ყველაზე აღრე
 მოღის. მთელი დღე თავალებდომე
 მუშაობს და ზღის ყველაზე გვიან.

ეს კიდევ არაფერი, რომ წასვლის
 წინ არ გვეუბნებოდეს:

— ვისაც გასურთ, მოდიეთ საღამოს,
 მე აქ ვიქნები..

არავის არ გესურს, ისედაც მაძ-
 ლარი ვართ ყვალადის, მაგრამ მაინც
 მოუდევართ, თქვენ რომ იცით, იმი-
 ტომ.. გავთავლით პირდაპირ და
 ესაა..

17 აპრ. დღეს ერთ ჩვენს ამხანაგს
 ცოლი გასდომდა ავად, მაგრამ მა-
 ინც გამოცხადდა გამეთათან ნებათ-

ვისათვის, რომ ავადმყოფის შონა-
 კლადი გაბრუნებულია განაგებ იყო
 თი შეხედდით, რომ კალწით აწერა
 შეუძლებელია: —

— შენი ცოლი და შვილი — საქ-
 მეებისა... დაეკით და იმუშავეს... მე-
 ტე არაფერი..

ისიც დაჯდა, განყოფილებაში
 ამის შემდეგ ისეთი სიჩუქე ჩამოვარ-
 ლა, რომ სრულიად ვარკვევით ის-
 მოდა, როგორ ხრავდა თავი საქმე-
 ებს შუალში. (შინაური თავიცა.) არ
 გასულა სამი საათი, რომ განყოფი-
 ლებაში იმ ამხანაგის ავადმყოფი ცო-
 ლი გამოცხადდა და თამაშ წვედა
 ქმარს. ხომ იცოდით, რომ ავთ ვიყავი
 და რატომ არ მოხვედი და არ მომი-
 რეო. ძლივს გავაშველოთ... კიდევ
 ვარტი კანინტის კარები მიხურული
 იყო და გამგეს არაფერი გაუგურია.

მიუხედავად ჩვენი ხეწნა - მიუ-
 დარისა, ცოლმა მაინც წაართა ძა-
 ლით ქმარი სახლში, წამოიღო და მო-
 მირე ავთმყოფსაო... დაიღუბა საწ-
 ყალი მიქი..

2 სექტ. ტყუილად არ არის ნათ-
 ქვამი: — გაჭირებული კაცი ყვე-
 ლადერს მოიგონებსო.

გამონაკლისს მეონი ერთი გურის
 ხალხი შეადგენს, სახელდობრ — გა-
 მოზონებლები. ისენი უფრო დალხი-
 ნებისაგან იგონებენ, ვიდრე გაჭირ-
 ეებისაგან და მხოლოდ გამოგონების
 შემდეგ ვებულობენ გაჭირების გე-
 მოს.

უნდა ითქვას მიუდგომლად, პირ-
 ველად ეცნობს მიხვდა ჩვენი გამგის
 მუყაბობის მიხვტს. მიხვტის გამორ
 კვევის შემდეგ კი ადვილი იყო სა-
 მუალების გამოქმენაც.

— მაგი, აფხანიკებო, — თქვა ევ-
 ტიხია, — უცოლო და მიტო შობა
 ასე.. ღამეც რომ აქ დარჩეს აფერი
 უშესა.. ქე გამუა იოლდა... ამა ერთ-
 თი ცოლიაში იყოს. მაშინ ვნახავდი,
 რავე შეიღილა უფრინა და რავე წა-
 ვიღოდა მამლის ყივლიწე..

საშუალება მართლაც გამოენა-
 ხეთ.

3 სექტ. გუშინდელ ეცნობისთან
 შევიკრიბეთ. ერთ დროს ვასატარებ-
 ლად, არამედ კომისიის სხდომა გეჭო
 ვილა... ჰქვიან აქ ჩვენს კომისიას „გამ-
 ვისთვის ქალის შემართვი კომისია“
 თაფჯღამირე — ეცტინია, შევიმუ-
 შავეთ გეგმა, გამოვიმუშავეთ პრაქ-
 ტიკული ღონისძიებანი და კიდელ
 შევედევით გეგმის სისრულეში მოყ-
 ენას. მოგაგდევს მე და ეცტინია.

რამოდენიმე საათი ერთ ნაწილ-
 ბეთობიარ ქალიშვილს უწყურყუ-
 ტავითიან თავის ქაშკართან, ვუტე წას
 ვლას ეპირბედით, რომ სრულ სამ
 საათზე, როგორც იქნა, მოაცილა ეს
 ჩვენი ქალიშვილი ედღეც ვაგნა და
 ჩაგვაბარა. ჩვენ არაფერი გვიკით-

ყრილობის დაკბოვიდა

თქვენთვის
მნიშვნელოვანი

ხაეს, მაგრამ ვაქმა იმდენი ზრდილობა გამოიჩინა, რომ თვითონვე გვითხრა: ეს — ეს არის თქვენივე გამოკვლითო. (იყო კი თქვენი მამნი?)

როცა ვაქა მიიწავლა, ეგეტობი აუხსნა ქალის ჩვენი მდგომარეობა და ბოლოს ასე დაამთავრა:

— ნუ დაგვიწყდება, რომ ვამგება... ახოვანი... კეთილი გულის პატრონი. იმისთანას ვერ იშოვნი... გარდაწყვეტილი აქვს ქალის შეთრება და არ ღირს მისი ხელიდან გაშვება... ლუქმა გავიარდეს, ჯამში ჩავიარდეს... მზითვეის დარდი ნუ გაქვს... ხუთმეტო კაცი ვართ და ნუ თუ ერთი ქალის მითვის ვერ გავაწყობთ...

მარიკას საუბარო რა ჰქონდა, ჩემის აზრით მზითვეზე არც კი იყო საჭირო ლაპარაკი. არც ისე იქნებოდა უარს.

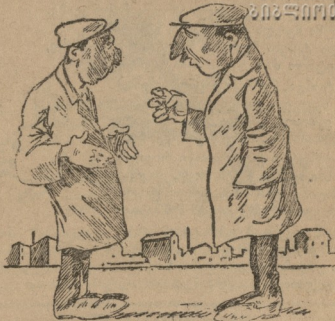
18 სექტ. ორი კვირის ამბავია, რაც აქ არის ჩაწერილი, მარიკა მეორე დღესვე შოვიდა გამგეთთან ადგილის საათხველად. პირველად ორი წუთიც არ გაჩერებულა კაბინეტში, ისე გავიარდა გაანჩხლებლი. ძლიერ დაევიოლით ხვალ მოსულყო კიდევ. მოვადე. ეხლა ცოტა უფრო მეტ ხანს დაჭყო კაბინეტში. მეხუთედ მისვლისას კი მთელი ერთი საათი იჯდა შიგ და რა ხდებოდა იქ ალახმა უწყის. ჩვენ არც კი მივივლოდით, რომ მეორე კვირის ბოლოში საქმე უკვე განაჩხული იყო. მაღე მარიკას შეპირებული მზითვეი ჩავაბარეთ და ვუსურვეთ ბედნიერება.

ამის შემდეგ „გამგისათვის ქალის შემრთავი კომისია“ დაშლილად გამოაცხადეთ, რადგან მას უკვე აღარაფერი ჰქონდა გასაკეთებელი.

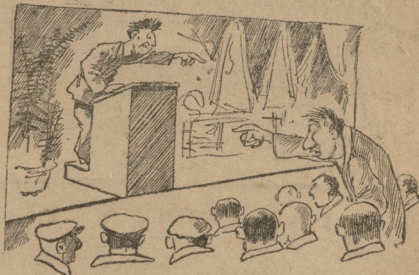
18 ნოემ. პირველი თვე წამდვილი ბედნიერების თვე იყო. მეორე თვეცა არა უშავს, საღამოებით მუშაობაზე ლაპარაკი ზედმეტია, დილობით ჩვენს ზიერ გაბედნიერებული გამგე 11 ან 12 საათზე თუ შოიდის და ისიც ორი-სამი საათით და ისევე ქრება... ასეთ გამარჯვების შემდეგ ეგეტობი ასეთ გარნობს თავს, როგორც იმელობარია.

20 ნოემ. ეს ორი დღეა გამგე მოლურული დაღის. მიზნის თქმა ძნელია... ყოველ შემთხვევაში ეს კარის არათვის მოსაწყებს. დღეს ბოლომდის იჯდა კაბინეტში და წასვლის წინ წაღვლიანად გვითხრა: — საღამოს ვისაც გინდათ, მოდით... მე აქ ვიქნები... რაღას ვიზამდით, მივედით... ენახით რა იქნება ხვალ.

22 ნოემ. გამგემ ისევ ძველზე არა დაიწყო საიარული. ავხბად ზუჯახში რაღაც უსიამოვნება აქვს... საჭიროა მარიკასთან მოლაპარაკება... ტყუილად ვაფათხოვეთ და მივეცით ამდენი მზითვეები. ისევე იტყობისთან შევიკრიბეთ. არა დროის გა-

— აი ახალქალაქი!
— მეგრ რით არის ახალი.
— ზოგორ თუ რით! ამას წინად 15 კაცისაგან შემდგარმა კრებამ აქ 17 კაცი აირჩია ხელმძღვანელ ორგანიზაციაში. განა ეს ახალი არ არის, როგორც მიღწევა?!

— ხელოვნების მუშაკთა კავშირის ერთ-ერთმა ადგილკომმა თავის მორგე სხდომაზე დღის წესრიგში შევიდა კითხვა დასვა...
— ეს რაა? ერთმა მედსანშრომის კავშირის ადგილკომმა ერთ თავის სხდომაზე კიდევ დასვა და კიდევ „გაარჩია“...

სატარებლად, არამედ კომისიის სხდომა გეგმონდა. ჰქვია ამ ჩვენს კომისიას „გამგის ოჯახურ საქმეების მომგვარებელი კომისია“. მივივით სათანადო გარდაწყვეტილებაც.

25 ნოემ. დღეს საღამოს, როცა გამგე სამსახურში იყო, შე და ეგეტობი ოჯახურ წესდღევართ სამუშაოდ და პირდაპირ მარიკასთან გვივეურეთ. მაგრამ მარიკამ არც კი გეცალა ლაპარაკი, მოგვახალა:

— დამლუბეთი... უმანკო, გამოლუცდელი ქალიშვილი ვილც უზრუნველ მიმთხოვეთ და კიდევ აქ მოდისხართ!... თუ კიდევ კონრნდ დაგიძრავს, ყველაფერს... ყველაფერს მოვხსენებ თქვენს გამგეს!

25 ნოემ. გუმინ-ღამე გამგე სახ-

ლში ოჯახურ წესდღევართ და კაბინეტში დარჩა, აქ მიჩრქნებო. ცოლთან რაც იწვიათად ვიქნებო, მით უკეთესია ოჯახურ ბედნიერებისათვის. ჩვენც კვერი დავეყრათ.

გამომშვილდობების გამგემ უმანკო სახით გეცხათა:

— ერთი მითხართ, რა სახელი ექნება თქვენს შემდეგ კომისიას?

გავიტრუნეთ.
ესხლა, აი ვეწვივარ ან ჩემს დღევურს და დამწუნრესული ვფერობ, მართლაც, თუ მარიკამ გველატა და გავცდა, რა სახელი ექნება ამ ჩვენს შემდეგ კომისიას?...

ნუ თუ „იმედის დამკრძადავი კომისია“...?

გადმოწერა სინამდობრივ.

ვაჭრის სიმღერა

მეფის დროში ვარგად ვიყავ, სქელი მქონდა მაშინ ჯიბე, სამი გოგო სახლში მყავდა და ამღვნიც მეჯინიბე, ხალხს ეძირობდი ტყეყნა ზურგზე, მათი ბედი ჩაეიჯიბე, და ქვეყანა სანეტარო მან ვეპზე, მან ვიბიბე. მერწვევიკი გაბატონდა, მერწვევიკი ცნობილია მათ რევიმსაც შევიგუე, ვიყავი გამოწროთიმილი. მათი რწმენით ევზიარე, გავხდი მათი ძმობილი, ასე გვერნდა შეთანხმება, —საქმე გამოწყობილი. მე მეგონა ძველებურად ვაეკარი-თქო რიკი, — რომ გამოჰხტა საიღლიანე უცებ ბოლშევიკი, ვავიბერე, ვავიბლინძე ვით თხის ტყევის ტიკი, ისე ვავხდი—არ ვყოფილივარ ვითომ მერწვევიკი, შევიცოლე ბოლშევიკებს, ჩემბერ დავფარხიბე, ვაეჭვერი და კანდიდატაი ძლიერს ჩავიროტებე, მაგრამ ბოლოს კი ვამიგეს, დამაყუნეს სისტე, აეკრუქანა ყოფილხარო და მიგვენეს ციხე.

აქსი.

„თბა გრემლი და ჭკუბ თხელი“

თვრამეტი წლის რომ შეიქნა მარო (ვახდა მშვენიერი და სანეტარო) გრემლის თმბა კოჭაქედ დავეშა ტალღად, თავს უწყე აღარ სთვლის ბალოად. ტურნებზე წასვსა წითელი კოსაკა, სახეზე თეთრი ზამსაკა, ცისარტყელვებდა ვაღიანბა წარგებნი, (ვის არ შეგარბებავ...) ჩილიან ჩინებნლა წამწამ-თვალეები, (გამოჩნდა სიღათა ნაღვლიანი, შესაბარბები), მტყერი ამობურთა ორ მთა-აგარაკად, (მეერი გამწველი ვენბიანად ალაპარაკა) დაღვა სარკის წინ უქნაუთო მანწვეით და გრებით, (ბღერმურს უგავს ლამაზი ფეხი) მაღალი ყელი მიიღურა იმან გედურად, (წარმოიდგინა თავის თავი ხან ბედნიერად, ხან უბედურად) ხან გაიცინა მზიარულად ვით ჯიოკონდამ, (ამ დროს უთუო რ მისებარ ნახი ლიმილი ჰქონდა) ხან კი ატარდა მოვილუმე, როგორც დიანა, (თითქოს დანიშნულ ჰაეზანზე მისმა სტურტორე დაიგვიანა).

და ორს საღამო დაცემა ქალაქის ქუჩებს (მის გულისტერკის ვინ დააყურებს) სასიკრბოთ ის გარედ ვავა: მაცდურად არბებს გრძელ დაღვლებს, კუნთებს და ვავას.

ერთხელ ვაიცნო რუსთაველებზე, ჩაკოვგორტებულ-ჩაკასტიუმებულნი ვაეი, შესცურა უჩვეულო სიყვარულის ზღაპრში. დავაკარგა მოსვენება და ძილი, ვანწონდა მის ბაგეს ლიმილიციკლი, დარჩა მარო გულდასერილი, როცა მიიღო საპასუხი ვაფის წყრელი, (მარო! არ შემიძლია, რომ შევიკევაო. მართალია, ხარ ნახი, ლამაზი. მაგრამ ისიც მართალია, რომ ხარ სულელი, ბრიკი, **თმა გრემლი და ჭკუა მოკლე**“: ეს ანდახა მირბამირ მუნებე არის ნათქვამი, უსთაოდ ხარ ცოცხელი ვაგამი“—

ატირდა მარო, (ომბოლი სული მად შეიაროს?) თამზე და ჭკუანე იფიქრა დიდხანს (მეტი ტანჯვიდან საღურ-ღელს ოჩხანს). პირიქილად უძის სიტყვა „ჭკუა...“ შერი, ისიც მოკლე. მას კარგად ესმის მრ არის თმა, (გრძელი) ბუღრი, ღუბი, და პომადი, (ყველა ესენი მას აქვს ბლომად) მხოლოდ ჭკუა... ჭკუა... რ არის ის როგორია? ვებე ჩულქია ის „ეჭვიტორია“ ან ახალბიდი გამბინბოხნი? (რას არ იტყვიან ეს ვაეებე უსინდისიანი.) ან ვებე „ჭკუა“.

ოს, ეს ჩემი მოკლე კაბაა, რა ვერ მიფარავს მუხლებს? (ამღვნი ფიქრით რა თქმა უნდა ბედი მიუხუთლებს?)

ბეერი იფიქრა საბრალო ქალმა და თავის გრძელ თმას ვაგოვსალადა. მოძებნა იმან სწრაფად დღალაქ (შეინძრა აბით მიიღო ქალაქი) და სასოებრით მას შიამურა და შეიჩოქლა თმბე ვაეურთავი; ხოლო ჭკუა კი დარჩა უცეოლო. მას ვერ შეახს ევერავინ ხელი.

ზორბა.

მეომარული შარკი

საქენის იმედი არსაიდან არის? ენა-ლიტერო

— ბატონო მიხეილ, საქენის იმედი არსაიდან არის? — ერთღღეროთ იმედი გორისხაგან მქონდა და მანაც უარი მტყია.

„დ ე ლ ე გ ა ტ ი“

(ტაიპაული)

სამთა-მანდი კონფერენციებზე ერთხმად ამირჩიეს ტუბულის მთაროებდან. გვეიქეტი სახლში, ევაბო ჩემ მინადორას: ვაეხანდა:

— ბეჩა, ვებ რამე გვეშეუღოსო, — და დამაბარა, — თუ რაბეს მიაღლო ხელი, ერთი წყვილი ლაქის ტყუ-ღები წაშომიღო.

— რავა, ქალო, იქ ფულის საშენუნლად კი არ მიღევიკო, ტუფლებს რომ მამარებუ? ათას სუთისო ცაცის საქმე მე მზაბარა და იმათი მდგომარეობაზე უნდა ვიზრუნოთ და ვილაპარაკო. ამას ქეია დღევაბეტი ქალო!

აყუფდა მინადორა: — დევედ შინ. შენი საქმე არ წაანდინო, და სხვისი ვაეციებებს სე ეცეხო. მირა რას დღე-ჯერებდი, შევიწვი ტანსაცმელი. ვაგვიძღვა მოსე თეთის ახალი პირთეფონი და საღამოს, ღლტვა მივადინებ ქუთაისის საღურებზე.

ჩავეილი შორაპანში, მირა რა ყოფილა აქ! თურმე დაბერდები კაცო ქვათურის მატარებლის ცდაში, ვიკურ-ყუტეი ერთხანს, ჩამოვგრძელიდი ფეხზე, დაეშვი, ვკითხვ ერთ მანდილოსანს: დიდი ხანია, ბატონო, არ ვაღინბათ? მიპასუხა: არა; ორი დღეა არც აქ ვარო.

— რა უბედური საღურო ყოფილა:არც იქით წასვლა გელირსება და არც აქეთ. — ჩევილაპარაკე ჩემთვის და მოსეს პირტეფელი შევატრიალე ხელში — ვგმბი ვიმეზ ადგილი დანიშნოს მეთუთ, მაგრამ შენც არ მომიძიდე —ყველა ექვს ვერწოკან ლურსნით იყო დაჭედილი თავით სკაეებზე.

მიგმაბოე ბუფეთიჩკი: — მმაო, მალე ოქნება ქვათურის მატარებელი!

— რა ვეიქოებება, შე კაი კაცო! ჯერ სად ხარ, თქვენ წარმოიდგინე კაცემა ქუთაისის ქალი ითხივო, წამიყუყუნა და ქვათურის მატარებლის ცდაში, მორჩა და მშვენიერი ონ გოგო წეიყვანა სახლში.

— დავიკურებ ძმაო, ქალი კი არა, ლამის მე მოვარეც მატარებლის ლოდინში!

ზღვისპირელი.

ღიკლღმი

„წმიდა“ გრიგოლი

ახალგაზრდა მკითხველის ლირიკა

ს. სხვაპა (რაჭა-ლეჩხუმის მაზრა) **საქართველო**
ქვეყნის

როგორც იქნა, პა, მელისა
სამკურნალოს დამთავრება, —
მაგრამ მეტად მენატრება
ჭალაქიდან გამგზავრება.
ამ ტფილისზე დასვენული
სად ამოვყოფ ცხლა თავსა?!
მაგრამ მაინც გულს არ ვიტებ,
ვინაცვალე „ნარკომზღორდას“.

რა საკურთხი შემოაკლდა, ჭურღობასა მიჰყო ხელი...
და ერთ დამეს (დამე იგი, როცა იყო მეტად ღელე);
გრძელ მღვდელმა ხალხრიდან მოიპარა კლდას ღორი...
ზედ შეაჯდა და მოპკურცხლა, მიზრინავდა როგორც ქარი.

ს ო ფ ლ ა დ

პირველ კურსზე როცა ვიყავ, აწყული მჭონდა ცხვირი. არ ვიცოდა: სხვა თუ ვინმე დადიოდა ჩემებრ გმირი. მაგრამ როცა მოსუშვლომა „ქიქიურად“ მაზიარა, — მაშინ დამცხა, და სიცქისგან ტენის გაურნდა მთლად იარა. სდულდა ტენი, სჭედდა აზრი, „ქიქიურად“ ვენოსდი ვაძვას;

ერთი სიტყვით — ორ კორაში დავმსგავსე ყვეთელ ქარვას.

შეორებე, როგორც იქნა გადაეხრბიდა საცოდავად.

(ჩაგაბარე გამოკლები და მდებარე იყო ის თუ ავად).

თორა ხალათში მოვიკაშმე, და ექიმად თავს ვაჩვენებ აქ მე.

ბევლებს და ნერვებს დავტრიალებ და მკვდრებში ვაქვს უკვე საქმე.

წინ მიჭკრივარ... პეი, გიდი!...

უკვე ვზივარ მესამეზე... შუა გზაზეა ექიმობა,

და არ ვფიქრობ სხვა რამეზე. მაგრამ, შესდებ! აქ სიძნელემ

შემიშალა თობარკი, — მაგრამ პაინც ამ მიძიმე წელს

მე დადამტრე კულის რიკი. ას-სუთმტრე ფენომტრე

შევისწავლე, როგორც ერთი. შუა-ა, ლიტენ, გრიკო - რაულს

ყველა გახდა ჩემი ღმერთი.

დაეასრულე... ექვს წელიწადს მე ვიბრძოდი, როგორც ღლიში...

სახგამოკლა ჩავაბარე — და ჩავივდე ხელს დიბლომი.

ექიმი ვარ... მაგრამ დიბლომს იღარ აქვს ფასი, ძალა...

და ოცნება სიკბულეს გამიქარწყულდა, ჩამეშალა.

ე, დიბლომი უსუსურო, ასეთი ზნე რატომ გჭირსა?... სახვანკომო, ნუ ვაგვწირავ

დიბლომიანთი განაწირავ.

ალბუშალი (ტფილისის მაზრა)

ტარტაროზ, დიდი ხანია წერის ვერ გწერ, როგორც მინ-

და, ერთხელ მაინც გვინახულე თუ საჩანგლე რამე გინდა.

სოფელ ჩხიკვიძის სამკითხველს გააგე მეტად ყვითლია, კი რომ გლები არ შეწუხდეს. გაირო გამოკეტოლია.

პაპიტაშვილს ყველა იცნობს, ცნობილია, როგორც ქალი, მაგრამ ბაღლებს რას ასწავლის, თუ სხვაგან აქვს მუდამ თვალი.

ჩვენი ზშირი სტუმბარია დიდი ავტო - ჯაბახანა, მუზავრებს ზშირად ატყუილებს.

სისთვის დადგა ღრო და ხანა.

აღბუშალში განთქმულია დღეს წითელი სასადილო, აქ რომ გლებებს ტყავს აპრობენ, სულ არ არის სასაცილო.

ამ ჩვენს გლებკომს თუ იკითხავ, ვერსად იგებს იგი ბინას, გლებები არ ენადლეება, არხეინად თვისთვის სძინება.

ჩაც დანასის თემ-აღმასკომს მოუვლინა ცქვიტარია, რაოდე ძალამ აობასკომის საქმეები სულ არია.

ამიტომ ვთხოვ გვინახულო და ვაიცნო ჩვენი მხარე, ჩინგაღლე თბ წამოიღე, წენებულად გაუყარე.

პანი

სტეირო, აქეთ მომიბედე, ჭყინაინთ ნუ გამაბრანე, მდი, ერთი წაყვიტობოთ რა სწერია ამ აბარზე.

„უშუშევეთ - კოლექტივი“ დმერთი, მომკალ ანუ წამბე.

ეს ვაჭრები ძევისი - ძველი ვინ მორეკა ამ ბაზარზე?

სახს - კაობა მოწყობილი, ტანსაცმელი ბლომად ტანზე.

სურსათი და სანოვანე არ ეტევა იმთ ბანზე.

ესეც უშუშევერებია! ბრაზი მომდის ამ სავანზე.

ბეურგან არის მოწყობილი საქმე ასეთ ყაიდაზე. კინტაზე.

ნახულები

ჩვენს შეიღ-წელიში ეს საქმე მაქვს: ნესტორს ვეიზო სიტყვა ორი:

— ზომ არ არის მოგონილი, ხომ არ არის სოფლის ჭორი, —

რომ სკოლაში მასწავლებელს მოუწყობეს ერთხელ თივი? რაში იყო, ნეტა, საქმე?

მხოლოდ დე მაქვს საკითხავი. ეხლა ანტონს ასე ვეტყვი:

(გზებზე არის მომუშავე): — გზები როდის გაკეთდება,

თუ მეგ ჭკუით იბუშევე კარგა გშევით: ლურჯა ცხენი, გვერდი — ვეი, ლოლა, კატო!

საქმე ასე არ კეთდება, მართლს გეტყვი, მხო ანტონ!

აქ წისკილსაც მივაკითხო, ვინახულია უნდა ლუკა.

მასთან მივგაქვს ჩვენი საზრდო, თვითთელი ჩვენი ლუკმა.

ხალხი მასზე საყვედურობს: „ბევი მაქვს სახლში მინდი! წისკილიდან სახლში მივგაქვს დაღერბილი ჩვენი სიმინდი!“

ი.ა.

ყ. სორტელი.

გაბუშტია.

ო ბ ლ ი გ ა ს ი ა

(პატარა სურათი სოფლის ცხოვრებიდან)

საქართველო
საბჭოთაო

მომხმედნი:

მათე—შეგნებული გლეხი-მოწინავე.
 თებრო—ამისი კოლე.
 ნატო—ამათი ქალი, სტრანულის მოწაფე.
 ეგნატე—ამათი მუხომბელი გლეხი.
 (სტენაზე არიან: მათე და თებრო. ფარდის ახდისთანავე გაჰყავს ნატო წიგნებით ხელში და მიდის სასწავლებელში).

გამოსვლა I

მათე, თებრო და შემდეგ ნატო.

მათე—(მიმავალ ნატოს) ნატო, რომ მოდიოდე, არ დაგავიწყდეს და განთი წამოიღე.

ნატო—წამოვიღებ, მამა, წამოვიღებ. (მიდის).

თებრო—(ქოქილას აუჩის) უი, შენ მომიკვიდი, შენ! არა, რა შეგქვიათ გინდა ის განთი?

მათე (ცოლს) შე მუდრეგო, რატომ არ უნდა მინდოდეს! წაიციკიხავ, ახალ ამბებს გვივებ. შეიძლება ობლივაციის მოგებაც ეწეოს შიგა.

თებრო—აი, მიწამ კი გაუოს პირი! ქალაქიდან რამდენი ოხრი ჩამოეთრევა და დაგიწყებს იწილო-ბიწილოს, ყველას უნდა დაუტეო. შე გულკვდრიშელო! არა, რა შეგქვიათ გინდოდა, ის ქალაქი რომ იყიდ!

მათე—რა ექნა! რიფ ვერ გაგე, დედაცაო, რომ ის უბრალო ქალაქები კი არ არის, საბეჭიფო ობლივაციებია!

თებრო—(ღირალით) შე, დედაცაეს ერთი როგინა კება ვერ შემიტეობა და შენ კი რალაცა ქალაქებში ანევე ფულებს! ვაი, ჩემ სიკოცხლეს შენს ხელში!

მათე—შე სასლკარამოსბეფო, გაიგონე მაგ ეგრანა ყურებში, რომ ის ფსანიან ქალაქებია, ფსანიანი! რაცა მინდა, დაჯატრდავე ბანკში. გადასახადში მიეცემ ფულის ადგილას, სარგებელი მიეღვეა ზუნდა და შეიძლება გათამაშების დროს კაი თანხაც მერგოს.

თებრო—უი, მუხი კი დაგაყარე! შენ რა გერგება, შე შე დღეზე გაიწილო!

მათე—რატომაც არა. ვინ იცის, ვშმაქს თვალი არ ურანს!

თებრო—ვაი, შენ დაიბრუე ჩემის ცოდვით! არა, რატომ ხსებები არა ყიდულობენ იმ ქალაქებს, რალა შენ გამოხველი პრაფილონი!

მათე—ისინი შეუგნებულნი არიან. არ იციან, თუ რა არის მათი სასარგებლო და საზიანო.

თებრო—შენ კი დიდი ადუქანტი მეყვეხარ შენმა თავის გაუბრუნებ!

მათე—მართალია, დიდი ნასწავლი! არა ვარ, მაგრამ ის კი ვიცი, რომ ჩენი მთავრობა მუშურო-გლკეტობა და ჩვენი ელია, რომ დავეგმაროთ მას. უმოწინავე ფულის გაცხებასა ის არა სჯობია, რომ მთავრობას ვასესხო! როცა დავეკრიბებ, გადავებურდავებთ. რას ვკარგავთ, ერთი მითხარო?!

(კულისებებიდან მოისმის ეგნატეს ხმა: „თებრო, მათე სახლშია?“)

— არიქა, ვახიდე, ეგნატე იძიხის, მგონია.

თებრო (მიდის კარებთან და დაინახავს ეგნატეს) მოაბრძანდი, ბატონო, შინ გახალავ. (შემოდის ეგნატე).

გამოსვლა II

(მათე, ეგნატე და თებრო)

ეგნატე—გამარჯობა, მათე! რასა იქ და როგორს ხარ!

მათე—მადლობთ, შენი სტიმიე, გახალავართ. სიმშლით არა მშინა და ისე რაც სხვას, ის მე, დაბრძანდი.

(ეგნატე ჯდება). სხვა, ეგნატე, რას შერეები, ობლივაციებს არ ყიდულობ?

თებრო—ყველა შენსავით ჩერჩეტი კი არ არის, რომ იყილოს! (მათე შეუბღვრს თებროს).

ეგნატე—რას მიედ-მოუღებ, კაცო! კი არ გავიგებულვარ, რომ ქალაქებში ფულები ვაძლი!

თებრო—ააა, ისეც მე ვარ, შე ქოჯაკიშვილო!

მათე (თებროს) დედაცაო, შენ ენს მოუკლე, თორემ... (ეგნატე) კაცო, ის უბრალო ქალაქებში კი არ არის, ფულია, მათო, ფული. ი, მუთიქეში რომ გაქვს ჩატრნილი ის ჩერჩონტები, ის არ გიორჩენია, რომ ობლივაციები იყიდო! დაკვირდება, ფულის დიგოლას გამოიყენებ, სარგებელს აიღებ, არაფერს დაკარგავ და ამით მთავრობასა ღიხალს დაეხმარები.

ეგნატე—რას რომაზე, ეე! ვადასაყერო ფულები რომ შეიზღებ, იმასი მესცემ! მე რაში დამხმარა ის მთავრობა, რომ მე დავეხმარო იმას!

მათე—მათო, გახიფე ეგ ბრუტანი თვალნი და დანახე. ეს გზები რომ კეთდება, შკოლა, აფთაქი, ბაღნიცა, დობტური, ფერშალი... როგორა, ეს ალა-ალა კი არ არის! ფული არა ღირს ესა...

ეგნატე—მე თუ დამჭირდება, დობტურსაც მოვიყვან და ვერშალსაც.

მათე—იმას თუ იტყვი, ის მიწები რომ ჩამოგართყეს... რა უკეთი მერე, მერე გქონდა და ჩამოგართყეს.

ეგნატე—ჩემი ნაწევან-ნადეკი მიწები რომ ჩამოგართყეს, და იქვე ჩემი გულის გასახეთქანი ჩემს მეზობელს რომ მისცეს, კი არ დამეწეებია!

თებრო—უი, გაუწყლებთ იმათ სახელი.

მათე—ეიცი, შვილოსა, რა ნაწევან-ნადეკი იყო, ი, ფულის სარგებელში, რომ დაახრო მამაშენმა საწაფელი გლეხობა, ის მე კარვთ მახსოვს. შენც, რალაცა, მამიშენის კვალს მისდედე და არ ვარგა, ჩემო ეგნატე, სოფელი უნდა გიყვარდეს: მეზობლები, ამხანაგები... არა, რა გიჭირს, რომ შეიძინო ობლივაციები! კანონიერ სარგებელს აიღებ.

ალაზნის გაღმა სკოლებში

ქალაქილის

— რას ერჩი, კაცო, მაგ დარაჯაჟ?
 — დღეს შაბათია, და მოწაფეები ბაზარში წავიდნენ... ამას მაინც ვასწავლი.

კირცხელი ფერშალი

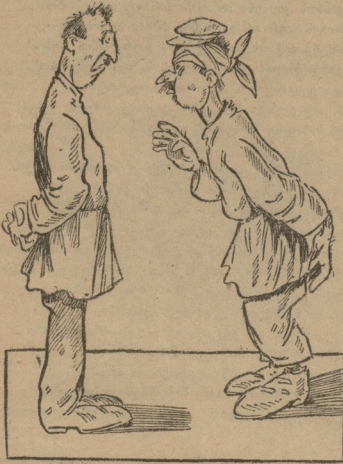
ს.ო.ვ. კირცხი (უფადე. მა.ზ.)

ნახ. ღონის

პანდურს ამოკრავს ავადმყოფს.

თუ კი ნუნდა დილია,
პს იმეოთად მესდებოთ,
რომ ის არ აუღს მივჩალია.

(კომბატი)

— ეკაცო, თავი გტკივა, და მანდ ხელს რატომ იტერ?
— ჩვენს ფერშალთან ვიყავი და პანდური ამოვიკრა!

თანაც შეიძლება მოიგოს შენმა ობლიგაციამ და უკებ გამდიდრდე ეკაცი!

ენანტე—ვერაფურსაც ვერ მიაგებ. იმ ფულუმს აუტყავენ-გან და მეტი არაფერი!

თებრო—მაშ, ეგევა, ჩემო ბატონო, მაგრამ ამის თავში რომ არა ჩავიდარა!

მათე (თებროს გაჩუმდი მეთქი, დედაეკაცი! (ენანტეს) რატომ ლაპარაკობ ეგრეს განა, მაგალითი ცოტაა! განა, ცოტად მიიცი!

ენანტე—არა, მე მაგითანა ანტესზე აქ ვეგები. შენ რაც მაიცი მაგ ქალადლებიდან, შენ ნელარ გამიყოფ. (ისმის ნატოს ხმა: „მამა, მამა!“ შეფობობის ხახლში).

გამოსვლა 2.

(იგინვე და ნათო)

მათე—რა იყო, შვილო?

ნათო—მამა, შენ რომ სავლებო სესხის ობლიგაცია გაქვს, იმისი გათამაშება მომხდარა და დღევანდელ გაზეთში სწორია. ცხრილი, თუ ვინ რამდენი მოიგო.

მათე—ჰო, ეს ძალიან კარგია, შვილო! (თებროს) თებრო, გამოიტანე ის ობლიგაციები და ეწახობ, იქნება მოიგეოთ რამე.

თებრო—(მიდის და თან ლაპარაკობს) იი, მეხი კი დღავა

რე. შენცა და შენს მოგებასაც. დავაყავენ შენმა თავის გაფხრეწვამ! (მიდის გამოხატნად) **ენანტე**—(მათეს) შენ ემანდ თავს უფრო მზადდეს, ის გი-ჩვენია!

ნათო—(ენანტეს) რატომ, ბატონო, რატომ? აქ მოტყუო-ლება კი არ არის.

ენანტე—ვინც მე ლატარიას აკეთებს, ის თავის თავს უფრო ადრე მოაგებინებს.

ნათო—(ენანტეს) ტყუილია! თქვენ გინდათ, რომ ყო-ველთვის სხვას აძროთ ტყავი, თქვენი ჯიბე გაისქელოთ და საეროო საქმეს კი მუდამ ზურგს აქცევთ, მაგრამ თქვე-ნი უმჯავესო ქორებით სახალხო საქმეს ჩირქს ვერ მოსცემთ!

ენანტე—ნელ-ნელა დათვალეთ მოგება, ჯიბე არ ჩავა-გლიჯოთ!..

ნათო—ჩვენ თუ არ მოვიგებთ, სხვა მოიგებს. ვინმეს უფუხურულქდება მღვობარობა და ისიც კარგია. ჩვენ ამით არაფერს არ ვაგებთ, პირქით, საზოგადო საქმეს ვებსპარებთ.

თებრო—(შემოაქვს ობლიგაციები და ირონით მათეს და ნატოს) აბა, თქვენი ფასიანი ქალაქლები და აბა, ვინწლი, არ დავაგვიწყდეთ და კიდევ უყიდო!

ნათო—(თებროს) რატომაც არა. როგორც კი ფულს მო-ეგდებს ხელში მამაჩემი, მაშინვე ვაყიდვინებ სხვა ობლი-გაციებს. (გამოართმევს ობლიგაციებს დედას, სინჯავს და ადარებს გაზეთის ცხრილს. უტეხ შემოკლებებს და შე-ხტება). ვაშა, ვაშა! ჩვენს ნომერს მოუღია! (ხტის) ვაშა, ვაშა, ვაშა!

მათე—რამდენი მოუღია, შვილო?

ნათო—ვაშა, ვაშა, ვაშა, ვაშა!

თებრო (ნატოს) აღარ იტყვი, ახლა, რაშა საქმე, შე სა-სიკვდილდე!

ნათო—აბა, ეხლა რაღას იტყვი, დედაჩემო! ვინ ყოფილა მართალი: მე და მამა, თუ შენ?

(ენანტე გამშრალი სდგას)

თებრო (ნატოს) ხმა გაიქვ და საჭეი რამდენია! **მათე**—რამდენიც უნდა იყოს, რომ მოვიგეთ და იქვეა ურწმუნოებს დაგანახვით, რომ აქ სალი საქმეა დაწარა ეშმაკობა!

ნათო (ხტის) მამა, მამა! ათასი მანეთი, ათასი! ვაუშარ-ჯოს ერთობას, ვაუშარჯოს ინდუსტრიალიზაცია!

თებრო—(ნატოს) იი, ათასი მანეთი კი არა! მართლა, შვილო?

ნათო—მართლა, დედაჩემო, მართალია აი, რომელ ნომერ-საც ათასი მანეთი მოუღია, სწორით იმ ნომრის ობლიგა-ცია გვაქვს ჩვენ!

თებრო—(გაბნეულად მათს სიცილით) ჯი, შენ კი განა-ევალ, ჩემო ჭკვიანო ბიჭუნაე! მოდი ერთი ვაეკო! (მოხვებდა, ჰკიცხის და ხელს უსვამს სახეზე და უღვამე-ბზე) ჩემი ბიჭუნაა, ჩემი ციციუნაა, ჩემი ჭკვიანი მათე. ლი, შენ განეცალღოთ თებროს ორვე თვალბა!

მათე—მაიცი, დედაეკაცი, მაიცი!

ნათო—ვაშა, ვაშა! ათასი მანეთი! მამა, რას მიყვით ახლა?

მათე—რასაც მეტყვი, იმას ვაყიდი, შვილო.

ნათო—არა, მამა, პირველყოფისა ინდუსტრიალიზა-ციის მთავრე სესხის ობლიგაციები შევიძინეთ, ყველაფერს ისა სჯობდა! (ხტის) ვაშა, ვაშა, ვაშა! (ცეკავს) დიფტიპი-ტომ, დიფტიპიტომ!.. (მომართავს ენანტეს) ჩაჩენე მოთა-ქაში ის ჩემოინცები, რომ ვაფხობია! (ნიშნის მოგებით) ჰე, ჰე, ჰე!.. დაეიდევს თვალბები! აი, ათასი მანეთი ჩვენ და შენ ვი... (თითს გამოივლებს პირში და აჩვენებს) ბუბულო! (ენანტე გამშრალი სდგას უსიტყვოდ შურით აღვილილი).

თებრო—(მოხვება მათეს) ჩემო ჭკვიანო, ბიჭო, შენ გე-ნაცვალოს შენი თებრო...
ფარდა

შერილი ჩუაღაყიდან

მოახლოვდა ზამთარი და, აღბეჭკუნს დეაფრტებს, და ჩუმბაის მცხოვრებლებს კი მიიმე დარბი აწევს: არ გვაქვს წყარო, ცოოპერატის თვის ენგრევა კერი... და ამგვარად ჩვენ სოფლისთვის მიმობს უველაფერი. სამკითხველო უსახსრობით კვდება, სულს დაფავს, აღარც სახალხო სახლი გვაქვს (ვიტუვი სიტუვას მარ-თალს).

საქაბოს კი ბინა არ აქვს: ხან აქ, ხან იქ არი, მისთვის ჯერ არ გაუსხნია არვის ბედის ცარი, ოთხ წელოწადს გვატუტუბდა გურჯაანის „ეპოა“ გვიარდებოდა: ცოოპერატის სახლს აუშენებოა, ახლა ველისციბის „ეპოა“-ს გაღულოცა ესა, ვაპ, თუ გურჯაანის „ეპოა“-ს ესეც ვაპყვეს წესსა! ჩვენ სახალხო სახლი არ გვაქვს, მარნს ვნაბრობთ მის-თვის,

სკოლის საქმეც ცუდათაა, ვბედავ, ამ ზამთრისთვის. დაწყებული შეცეთება დამთავრდება რაოდის? შემოღვომა უყვე მიდის და ზამთარი მოდის. ცივა. ქარი სამკითხველოს ძალით უღებს კარებს, შიგნით გამგე მოწყენილი წყნარ-წენარად ამოქნარებს, არასით ხსნა, ჯერ არხად სჩანს, საქმე ცუდათ მიდის აღექვანდრეც „ჩაღაღაქებს“ მძიმე. მძიმედ ჰყიდის...

ივანეს კი ნაღვლიანად ეძინება დახსოვი გიგო, თედო და კუბიტემა მას დახსინის სახლში. მასწავლებლად მოგვევლინა მიქაშვილის ქალი, საზოგადო საქმეებზე უგუნებოდ არი. ასე არის ზზირად საქმე ჩამორჩენილ სოფლის: ფუჭად მიდის ფულის კრევა და დაღვრილი ოფლოც-კ-კალი.

იყო სოფლად მამა ვინმე თალაკვაძე გვარით... იყო წინათ, ეხლაც არის და იქნება მარათ, დიაკვანი იყო სოფლის, შემდეგ გახდა მღვდელი, „სახავლეულად“ აირჩია მან მსუქანი მრევლი. „წმინდა მამა წმინდა საქმეს წმინდათ მსახურობდა“. კურთევას და „მფარველობას“ ყველას ამკურებდა, დარამის ფული საკურთხები მუღამ ჰქონდა ბლომად, ტკბილ ცხოვრება-ფუფუნების ის გაღაქცა ენდომათ. პედაგოგაც თვითონ გახდა ამავე სოფლის იგი; (მჭედ დროში სომ ამ ორ დარგის ასეც იყო რიგი), ან ეშააკი რას დააკლებს, კაცს თუ სწყალობს ღმერთი, მღვდელიც ნდობით აღმურავილი იყო ერთად ერთი. ფოფოღაცა ჰქავდა ტურფა, სანაქებო ქალი, მაგრამ მაინც „წმინდა მამას“ სხვისკენ ქინდა თვალი, და ზღუდის ფათურობა თუმც უფადება ძვირი მამა სტაქოს ერთხელ კარგად აუწითლეს ცხვირი. ნიკოლოზის სამეფოში იყო მძლეუთა-მძლევი, ნიოს დროსაც დარჩა ისეც მამა მღვდელთა-მღვდი. მაგრამ, აბა, დრო რას არ ქმნის. შეუბრუნდა კვხი: თავს დაატყდა საბრალო მღვდელს კომკავშირითო მუხი:

ეკლესია დაიკეტეს და შიგ გაუსხნეს სკოლა, საწყალოს ასე აუტეხეს გულში შიში, ძრწოლია... იგი მაინც გულს არ იტეხს, არც თომბოს მრევლის ფლო-ბას.

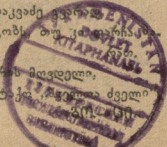
პედაგოგობს და ვანაგრობოს ამავე დროს მღვდლობას. ასე დაპუო წელი სამი, აცანცარა წვირი, და რა ნახა: მღვდლობავ იმას აღარ მისცა ხელი, „გაურჯულად“ მისი მრევლი, გადაგვარდა „ერი“. დაეღია საკურთხები, დარჩა მთლად მშვიტი; მღვდლობას თავი გაანება, დაღვა პედაგოგათ, და ცხოვრება უკუღმართი შეიცვალა ომათ. (ეშააკი რას დააკლებს, თუ კი ვაწყალობს ღმერთი); სჩანს: პედაგოგს აქაც შეშვენი გამოუჩნდა ერთი. და პენსიაც გამოსწაპნა ოცდახუთი წლისა, მისი „ნამოღვაწარი“ და პედაგოგობისა. ცვაოც სწორედ ამას ქვიან, გაიტანის თავი, ყველგან შეტვრეს და გამოძვრეს, აიცდინოს ავი. შო-და, დღესაც კაცი ეტე, თალაკვაძე გურჯაანის სტეპოვრობს სოფლად, პედაგოგობს, და იქვეა მღვდელი, დიაკვნობა დაივიწყა, აღარც არის მღვდელი, მხოლოდ პედაგოგი გახლავთ სტეპოვრობის მღვდელი.

„დაიჭირა“

ნან. დონინ

— ხედავთ? გუშინ ის ეკლესიაში ჩვენ გვლოცულობდა... დღეს აქ ურწმუნოთა კრებაზეა.

ცნობათა მიღება

რედაქციის
განცხადება

პატარა ანანის (ქუთაისი): — გვწერთ:

ფიქართა კავშირმა რადიო შეიძინა, ერთხანს კი ხრიწინებდა, და შემდეგ დაიძინა.

აღბადე დაძინეს, რომ ხელი არ შეეშალა მით ძილსათვის. ვაი, შევიდას მანეთა (რომელიც ეს რადიო დაჯდა), რა უბედურ დღეს ყოფილხარ მოჭირო!

მიმოცაბ ანკობს ახოზაძე ლექსო.

(ხუთი ბოთლის შემდეგ კიდევ დაღმევ ექვსო)... და უსაყვედურებთ,

რომ შუაღამზე მიაღგებთ კარებს და ადებებს მდგმურებს;

— მე ვარ, ლექსო, კარი გამიღეთ, თქვენი საღვთობელი უნდა დაგლოთ...

ზე-ბრლოლობანი ვაქი ყოფილა, და განა საყვედურის ღირსია ამისათვის?

კპრის (სამტრედი): — ეკერის ქამასავით ადვილი, რომ იყოს შარაის შეთხვევა, მაშინ კარგი იქნებოდა თქვენი შარადა, რომელსაც ჩვენ დავებუქვადილი.

დამსწრის (გოჩა-ჯიხაიში): — თუ კი რაიმე გავლენას მოახდენს თქვენი ლექსი, ესინჯეთ ჯერ-ჯერობით ამ სტრიქონებით:

უარს არ იტყვიან, დაღვეენ დევნილ რომ იქცეს რიონი, თეატრში მთვრალი მოვიდენ, პარტიის რწვევს ბესარიონი.

სამტრედიელ ბავჯას: — ჯერ გაავტეთ ვინ არის ავტორი „სამშობლო ხეცურსის“ და შემდეგ მიბაძეთ მას, და არა ილია ჭავჭავაძის, რომელსაც არ ეკუთვნის ეს ლექსი.

მეღაურაულს (სამტრედი): — თქვენი შარადა ასე თაუღება:

რიკრივად ახლა მოაბით ნაწვევანაწვევით სიტყვებით, შარადა ახლა გამოსიქვით, ეს იყო ჩემი ფურები...

თქვენ უფლებად გავით, რაც გნდათ ის იფიქროთ, მაგრამ თქვენს ფიქრს ჩვენ ნუ გვიხიარებთ. სიყვავა „ლუტარია“ ქართულ ენაზე არ არსებობს; „ლუტარია“ — კი.

სატოდანს: — ჩვენ არ ჩავერცხით თქვენს ოჯახში ნურც ცხოვრებაში. თუ თქვენ „საცოდარი“ და უბედური ხართ ასეთი ცოლის გადამკვიდე, არც თქვენი ცოლი არის თქვენს გადამკვიდე დაღვინებული, ასე, რომ ორივე თანაბარ პირობებში ხართ და ისევ შინაურულად მორიგდით.

ვაჟპასუს: — „იხე მაგრამ დავეცა, რომ რამდენჯერმე გადავიდი ყირაზე, მაგრამ დავიცი და ცისარს მუ-

ტი არაფერი მომტეხია“-ო. თუ თქვენ ძმას გავაქაობს, ეცახით, ღმერთმა მშველიბა მოგეთ.

იზრამს: — წერილის ბოლოში გვწერთ: „ორი ღამე მაქვს გადანათენები ამ წერილზე, ამ შენ იცი, ტარტალოზო თუ არ დამიქარგავ“-ო. შევიხანეთ საიმელო ალაგას. (ჩვენს გოდოლს თავაოი ძირი აქვს).

კალმის წმირს: — თქვენი მესტერიული ასე თავედება:

ააფრინეს ალალით, რაც არ არის, არ არიო!

სწორედ თქვენს წერილზეა ნათქვამი.

გასლავორტიშვილს: — წაგივითხეთ თქვენი „იღრილილი შეკითხვა“: „როგორ მოვიქცე — გაუშვა ცოლი თუ არა?“

თუ დასწრებთ, კარგია — თქვენი სახელია, თურემ თვითონ მიგატრევის, როცა კარგად გავაცნობს.

თოხალს: — თქვენ გვწერთ, რომ: „შემიზღვენ ჩემი ერთგული ამხანაგები და დამაწვებინეს ლეხის წერა“-ო.

არა ვგეონია, რომ ისინი თქვენი ერთგული მეგობრები იყვენ, თორემ ამ საქმეს არ გაგაბიოდებოდენ. თუ ისინი სიკოლით იხოცებოდენ, რომ ეს წაუკითხავთ:

„პარმენს გადასცდა ხახმა ღობი, საწყალი ღობი ჩაეფლო კუჭში.

სამაგეროდ ის იყო ცხელი, ვერ დაიჭრებოთ იმ ცხელ ღობს მუჭში“-აღბად დაეცნოდნენ და ამიტომ ხარხარობდენ. თქვენ კი გგონიათ, რომ კარგი ლექსი დასწრეთ. არ დღუჯროთ მითა არ შესცდეთ!

კომბ ულაჰამს: — უფსკერო გოდორმა გადაკლავა თქვენი ლექსი. მილიც-და გადავიჩინეთ მისი ბოლო. რომელიც ხასადან ამოცტაცეთ:

გთხოვთ დავგებუდოთ, რადგანაც ფატობ მაქვს ღირე ნიჭია.

მე ვარ პერიც ყლბაძე.

წესტაფონელი ბიჭია!

ცლებით... სასტიკად ცლებით!

გოლოზარბაშვილს (ნოგოთი): — თქვენს წერილში ულოლიბა არის: აღმსაკომის თავმჯდომარე არაფერს არ ავეტობა. შედეგ გახსნეს სასადილო და იქ ქვიფულს... განა სასადილოს გახსნა და ქვიფი უმოწილობას ნიშნავს? მერე რა ვუყოთ, თუ:

ერთიმორეს გაუტებთ თავი და პირი ქვებით;

თავმჯდომარე იქ უფურებს ჰაპრობის წევით...

მაშ რა უნდა ჭქვას ასეთ შემთხვევაში თავმჯდომარე? პილსულსკი ზომ არ არის, რომ ყველას საქმეში ჩაერთოს?! ნეტრალიტეტს იცავს, არ გრევა სხვების საქმეში. — და ამისათვის არ არის თქვენი თავმჯდომარე საყვედურის ღირსი.

გოკრთიელ ბემოს (ძირულა): — აღმსაკომი და არც მილიცა არ იქნებნად წინააღმდეგი, თუ გლხეკომის სასადილოს, სადაც:

ვარავინ დათვლის, თუ რამდენი აქ გლებები ვალბადო, ჯერ ასეთი სასადილო,

უნდა რთვას, არ ნახულა, — სახელწოდების გამოუცვლელ და დარქმევთ შესადერს: „გლობის ზურგი“

„პირიქით“

საქართველო
ბაზ. ნაღარკეთილის

საბავშვო •

ბავშვის
გაზეთი

1928 №10.

მედიკონი

ბავშვის
საბავშვო
გაზეთი

მედიკონი

ბავშვის
საბავშვო
გაზეთი

მედიკონი

J. Wadon

— კაცო, რა ვაუკაცობაა, კედლის გაზეთში გამოგვი-
მეს, როგორც სულგანი?
— ეგ რა! ვერა ხედავ, ორი კაცი ფეხს ქვეშ ამოვიკ-
დია და ვხეცმ... აი ვაუკაცობა!